

thi da vilde jeg gerne, at Understøttelsen skal være rundelig, saa de nogenlunde kan komme igennem med den. Men een Ting kan man forlange, og det er, at de, der modtager Understøttelsen, ikke maa sige nej til at tage det Arbejde, der tilbydes dem, eller forlade det i Utide. Til den Slags Folk skulde man sige for det første: I kan aldrig faa Understøttelse mere, men dernæst ogsaa: I kan ikke forblive som Medlemmer af Fagforeninger. Thi der er en vis Forbindelse mellem de to Ting. Dersom Fagforeningerne turde tage med haard Haand paa dem, der bryder Overenskomster eller vægrer sig ved at tage Arbejde, der tilbydes dem, eller forlader det i Utide, og sige til dem: I er daarlige Kammerater, vi vil ikke have mere med jer at gøre, saa kan I se, om I kan faa Arbejde ved anden Virksomhed — saa skulde man se, hvorledes det vilde hjælpe ikke blot til at højne Moralene, men ogsaa til, at de, der faktisk vil arbejde, ogsaa kunde føre dette Ønske igennem, saa at det blev de gode Arbejdere, der blev ved at have Overtaget. Det er desværre noget, man har Lejlighed til at lægge Mærke til den ene Gang efter den anden, at de bedste Arbejdere kommer ikke til de Generalforsamlinger, hvor Overenskomsterne bliver forelagt. De holder ikke af det. Men de vilde komme til at staa stærkere, naar de skønnede, at det offentlige tog haardt fat, og at deres egne Fagforeninger tog haardt fat paa dem, der faktisk er daarlige Kammerater.

Der vil blive Lejlighed til at komme nærmere ind paa alt dette, naar det nye Forslag til Arbejdsløshedslov bliver fremsat paa Rigsdagen. Det er mig i øvrigt en stor Skuffelse, at der ikke allerede i Oktober er fremsat Forslag om en ny Arbejdsløshedslov. Saavel i den Kommission, der i Fjor Sommer behandlede Forslaget til den Lov, der nu gælder, som ogsaa i det Udvalg, der behandlede Forslaget her i Rigsdagen, var det Forudsætningen, at naar man lod den Lov, vi for Tiden lever under, gælde til 31. December 1919, skulde Rigsdagen have 3 Maaneder til at tage Stilling til det Forslag, som vi alle saa med Nødvendighed maatte komme. Dette ved man i Ministeriet, dette ved Embedsmændene — Departementschefen i Indenrigsministeriet var Formand for den Kommission, som beskæftigede sig med Sagen —, men saa er det ikke loyalt fra den paagældende Ministers Side at vente til — jeg ved ikke, naar Lovforslaget kommer — i alt Fald hen imod Slutningen af

November Maaned. Man burde have fremmet Sagen, saa at Forslaget kunde være fremsat i Begyndelsen af Oktober.

Dernæst havde der været Grund for Ministeriet til at sige til Arbejdsløsheds-kasserne: Naar den nye Lov kommer, vil den ganske sikkert udvide Rammerne og navnlig give Ret til at udbetale mere i Arbejdsløshedsunderstøttelse, idet 2 Kr. om Dagen er alt for lidt — det er det højeste, der kan betales efter den gældende Lov —, men vi maa regne med, at det her-efter vil blive krævet, at det skal være en Forsikringslov. Derfor gælder det om, at I nu begynder at betale større Præmier, at I sætter Medlemskontingentet til Arbejds-løsheds-kassen op nu i Sommer, medens der er noget at fortjene. Saa vidt mig bekendt er der imidlertid ikke foretaget noget i saa Henseende fra Ministeriets Side. Hvis dette var sket, vilde Kasserne allerede have samlet noget til at staa imod med; selvfølgelig skal de ogsaa have for-øget Statstilskud, det kunde ikke falde mig ind ikke at være med til det, men Arbejdsløsheds-kasserne havde staaet langt stærkere, og Rigsdagen havde staaet langt friere, hvis Kasserne i Tide var blevet averteret om, at de burde sætte Præmierne op.

Maa jeg til Slutning sige, at der er et andet bedrøveligt Forhold med Hensyn til Arbejdsløsheden, som fortjener at om-tales. Under Krigen er der her i Landet vokset op nogle nye Aktieselskaber, der bygger Skibe; hvor solide de er, har der været tvistet om, men Faktum er, at der er en Masse Arbejdere beskæftiget der. Nu har Forholdet i lang Tid været det indenfor Skibsbygningsindustrien, at der ikke har været uddannet et tilstrækkeligt Antal Nittere — de Arbejdere, der slaar Hovedet paa Nitnaglerne, som sættes i Jernplader. 4—5 af de største Skibsværfter her i Landet, derimellem endog Burmeister & Wain, har i den Anledning henvendt sig til Justitsministeriet med Anmodning om, at der maatte gives Tilla-delse for fremmede Arbejdere, specielt Nittere, Stemmere og Vinkelsmede, for at nævne 3 Kategorier, til at rejse her ind i Landet — væsentlig fra Tyskland — og tage Arbejde her. Justitsministeriet har været saa hensynsfuldt at give Arbejdsanvisningsdirektoratet Lejlighed til at udtale sig, saa vidt jeg ved, om ethvert Andragende om Indrejsetilladelse. Vi begyndte med i al Almindelighed at sige, at der var saa og saa mange ledige indenfor den paagældende Virksomhed, saa vi saa ingen Grund til, at der blev givet Indrejse-